

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára :
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt.
számla 17.270 sz.

ALAPÍTOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

SZERKESZTI: NÉMETH KÁROLY.

FELELŐS SZERKESZTŐ: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztőseége: Lébény, Moson m.

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kispest, Fő-tér 12., fsz. 2.

„Hanem a Szentlélek.“

A Kiskátéban azt írja Luther: „Hiszem, hogy saját értelmemmel, vagy erőmmel nem tudnék Jézus Krisztusban, az én Uramban hinni, sem öhozzá eljutni, hanem a Szentlélek hívott engem...“ Milyen önmegalázó vallomása ez a reformátornak! Azonban ő ezt mindenkire érti: reád és énram is. Boszantó dolog úgy-e! Mert ez magyarul azt jelenti, hogy a Szentlélek segítségével nélkül erőfeszítéseim hiábavalóknak bizonyulnak. Nem tudok a Jézus Krisztushoz eljutni. De nem is akarok eljutni öhozzá. A Szentlélek nélkül a vallásos élet terén sok mindent lehet akarni és művelni. Például még templomba járni, prédikálni, vallást tanítani, adakozni, előadásokat tartani, vallásos lapokat és teológiai könyveket olvasni, vallásos egyesületekbe belépni is lehet. De nem lehet Jézus Krisztushoz eljutni.

Mert ha megvizsgálod magadat, akkor reájössz, hogy sokféle kedvtelésed, hajlamod, szórakozásod olyan, hogy azokat sem elhagyni, sem velők Jézushoz menni s Jézusnál maradni nem akarsz. Ami hitből nem fakad, az bűn. S mennyi minden nem fakad nálunk hitből! És mindenre inkább kaphatók vagyunk, még szenvedésekre és áldozatokra is, mint arra, hogy Jézushoz menjünk, felkerekedve úgy, ahogyan vagyunk.

Elhatározom — Szentlélek nélkül — hogy vallásos leszek. Igen, vallásos leszek. S várom, hogy Isten valami nagy dolgot kér tőlem. Mert ilyen kiváló embertől, amilyen én vagyok, Isten nem kívánhat jelentéktelen apróságokat. És ime, mit kíván tőlem, aki elhatároztam magamban, hogy vallásos ember, ragyogó szent, Isten országának jeles munkása leszek? Csak ennyit: „Jőjj hozzám!“ S akkor kiábrándulsz, nem a magadról való jóvéleményből, hanem Istenből. Aki téged csak ennyire taksál. Ime, te mindenre el voltál tökéelve. S ez az egész: Jőjj hozzám! Most azután vagy megkapod a Szentleket, s akkor belátod, hogy ez a dolognak a nyitja: Jézushoz menni úgy ahogyan vagy. Vagy nem kapod meg a Szentleket s akkor valami arra ösztönöz, hogy fordíts háta Jézusnak, aki neked nem nyújt tehetségeidhez mért érvényesülési teret s keres máshol valakit, aki téged kellően értékeli.

A Szentlélek nélkül maradt ember önmagát akarja keresztülvágni minden akadályon. A saját útját kívánja járni, s nem azt, amely Jézushoz vezet. A maga dicsőségét keresi, nem Jézusét. Figyeld csak meg! Van benned valami, ami Jézustól visszatart.

Nincs kifogásod az ellen, hogy Jézus eljöjjön hozzád. Ezen nem is csodálkozol. De te nem mégysz Jézushoz. Valami meggátol ebben. Elmégysz akárhová, a nyomortanyákra, a pogányokhoz, a csúfólódókhoz. S azt mondod: Hát nem szép ez tőlem? De Jézushoz nem közelítesz. Mert azt gondolod Jézusnak van reád szüksége, az egyház szorul rád, a szegények, a pogányok a te segítségedet várják, de te nem szorulsz Jézusra.

Ezen a holtponton a Szentlélek segítsége nélkül nem juthatsz túl. A Szentlélek Jézust dicsóíti s nem téged. A Szentlélek rábír, hogy ne magadat keresd, hanem Jézust; ne magadat dicsóítsd, hanem Jézust; ne magaddal dicsekedj, hanem Jézussal.

Jó napod volt — mondjuk tegnap? Sikerült a terved? Véghez vittél valamit, ami téged növelt az emberek szemében? Gazdagabb lettél egy sikerrel, de kárt vallottál lelkedben. Mert Jézus tegnap is csak annyit követelt tőled, hogy menj hozzá. S erről tegnap is megfeledeztél. A Szentlélek nélkül napról-napra önmagunk előtt hajtunk tétet, önmagunkat keressük, önmagunkat akarjuk a világban megvalósítani. Azért:

Jöjj Szentlélek, Úr, Isten!

A százéves Lipcsei Misszió.

„Az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.“ (Ésaiás 55, 11). A misszió története cáfolhatatlan igazolása ennek az ígének. Amikor a Lipcsei Misszió százéves történetére pillantunk vissza, Isten iránti hálával látjuk, hogy Isten ebben a történetben is valóra váltotta az Ésaiás próféta könyvében olvasható ígét. Élő hitből fakadt száz év előtt a kicsiny kezdet, amelyet Isten megáldott, megerősített és megnövelt. Nem hiányoztak a nehéz küzdelmek, kudarcokból is kijutott, visszaesések is mutatkoztak, mindig szükség volt élő és bátor hitre, de a hit nem vallott szégyent, Isten szemmel láthatóan a Lipcsei Misszió oldalán volt. Isten felhasználta a Lipcsei Missziót arra, hogy szent ígését hirdethesse a világban és áldássá tegye a világ népeinek életében.

Az alábbiakban röviden összefoglaljuk a Lipcsei Misszió történetét.

Indiában, Trankebárban, Ziegenbalg Bertalan már 1706-ban megkezdte a missziói munkát a tamul nép között. Az ő munkáját hatalmasan folytatta Schwartz Ker. Fr. De száz év múltán ez a missziói munka majdnem hogy megsemmisült. Akkortájt a németországi egyházakban a racionalizmus (észvallás) uralkodott, a hit elerőtlenült, a missziói munkára nem volt erő, sem akarat. Misszionáriusok hijján egyik missziói állomás a másik után különböző angol missziótársulatok kezére került. Már-már úgy látszott, hogy az oly gazdagon megáldott indiai lutheránus misszió a végnapjait éli. De amikor Indiában az utolsó otműködő misszionáriusok is elhaláloztak, ime egynéhány lutheránus férfiut, akik a Drezdai Misszióegyesületben már néhány éve a Bazeli Misszió munkáját támogatták, Isten elvezérelt annak felismerésére, hogy minden lutheránus egyháznak kötelessége lutheránus misszionáriusok kiküldése és önálló lutheránus missziói munka vállalása. Így alakult meg 1836. augusztus 7-ikén Drezdában az Evangélikus-lutheránus Missziói Társulat.

Az új társulat missziói munkamezőt keresett és első két misszionáriusát Ausztráliába küldte ki, egy harmadikat pedig Északamerikába az indiánusokhoz. De amikor értesültek a trankebári „Dán-Halle-i Misszió“ pusztulásáról, akkor a Drezdai Missziótársulat alapítói felismerték, hogy az ő feladatuk az lesz, hogy ott Indiában, a tamulok között megint felvegyék és kiépisék a missziói munkát. — Cordes Henrik misszionárius, akit egyelőre csak azért küldtek Indiába, hogy a helyzetet tanulmányozza, azonnal és sikeresen megkezdte a munkát a régi állomáson, Trankebárban. 1842-ben a poreiai missziói állomás létesült és egy

szeminárium nyílt meg 19 keresztyén és négy pogány, összesen 23 tanul növendékkel. Amidón a dánok Trankebárt 1844-ben eladták az angoloknak, a dán király, főleg a keresztyén tanulok kérésére, minden egyházi és missziói tulajdont először csupán kezelésre, 1847-ben pedig véglegesen a Drezdai Missziótársulatnak adott át.

Időközben a Drezdai Missziótársulat vezetését D. Graul Károly vette át. Graul szükségesnek tartotta, hogy a misszionáriusok, akik a magas műveltségű indiai nép között dolgoznak, igen alapos tudományos kiképzésben részesüljenek; s az ő sürgetésére a Missziótársulat székhelyét Drezdából a híres egyetemi városba, Lipcsébe tették át 1848-ban. A lipcsei missziói ház a Carolinenstrassen 1854/55-ben épült. Ma is ez az épület a Lipcsei Misszió székháza, ott van elhelyezve a szeminárium is, amely a misszionáriusokat kiképzzi. Abban az épületben van a missziói kiadóhivatal, mely a missziói folyóiratokat és más műveket ad ki. Abban az épületben jönnek össze a Lipcsei Misszió évi közgyűléseire különböző lutheránus egyházak képviselői.

Az indiai munkamezőn sokféle nehézség is merült fel; ezek közül megemlítésre méltó különösen az a vita, amely a körül a kérdés körül folyt, hogy keresztyén ember megmaradhat-e a maga kasztjában, vagy pedig a keresztyénség eltöröl minden kasztot és különbség nélkül egyesíti az embereket. Mindamellett a munka gyorsan fejlődött. A korábbi dán-hallei misszió gyülekezetei, amelyeket annak idején az angol missziói társulatok átvettek, visszatértek a lutheránus Lipcsei Misszió kebelébe és új missziói állomások is keletkeztek. A Lipcsei Misszió munkamezeje az egész tamul földre kiterjedt, úgyhogy a széleskörű munkához nem volt elég misszionárius. — Nagy horderejű lépés volt tehát, amikor 1860-ban felszentelték az első bennszülött tanul lelkészeket. Az iskolaügyi fejlesztése és a szemináriumnak teológiával való kibővítése már a második igazgatónak, D. Hardelandnak idejére esik, miután D. Graul egészségi okokból kénytelen volt 1860-ban hivatalától megválni. D. Hardeland kétszer meglátogatta az indiai munkamezőt. A tanul gyülekezeteket tovább fejlesztette. A tanul lelkészeket önálló hatáskörrel iktatták be meghatározott gyülekezeti körzetekbe. Elkészült a tanul evang.-lutheránus egyház rendszabálya. A tanul egyház újjászervezett zsinata 1887-ben 16 először össze, amely zsinat tagjai között 11 tanul lelkész és a gyülekezetek 16 képviselője is helyet foglalt.

D. Hardeland után D. Schwartz lett a Lipcsei Misszió igazgatója. Az ő idejében a munka erősen kibővült. Pászler indiai misszionárius vezetése alatt négy lipcsei misszionárius Németország új gyarmatába, Német-Keletafrikába ment és Madzsamében, a Kilimandzsaro lábánál megalapította 1893-ban az első missziói állomást. A földműveléssel foglalkozó vadzsagga négerek bizalommal fogadták a misszionáriusokat. Az a tájék akkor még igen távol esett a forgalomtól; Mombasa volt a kikötőváros, ahonnan több mint két hétig kellett részben uttalan vidékeken keresztül gyalog menni Madzsaméba. A munka sikeres volt; hamarosan új állomások létesültek Mambaban és Mosiban.

Ekkor érkezett 1896-ban a megrázó hír két fiatal misszionáriusnak, Ovirnak és Segebrocknak meggyilkolásáról. Megkísérelték, hogy a missziói munkát kiterjesztik a Meru hegy felé: ez a két misszionárius Arusa tájékára hatolt előre; a német védesapat kapitánya figyelmeztette őket, de mégis minden védelem nélkül ütöttek tábort, éjjel rajtuk ütöttek a szilaj arusák és agyonverték őket. Ovir és Segebrock a Lipcsei Misszió első vértanúi. Arusában 1927 óta virágzó keresztyén gyülekezet van, amely már maga is küldött ki bennszülött tanítókat, hogy szomszédaikhoz, a pogány, régebben annyira rettegett masszai néphez elvigyék az evangéliomot.

A keletafrikai munka gyorsan gyarapodott. Eleinte a Kilimandzsaro vidékére szorítottak s ott egyik missziói állomást a másik után állították fel. Később a munkát kiterjesztették a Pare és a Meru hegységig. 1909-ben a munka terjedelme körülbelül az volt már, ami jelenleg. Az afrikai misszionáriusok eleitől fogva összekötötték az evangéliom hirdetését a szeretet munkájának gyakorlásával. A szeretetmunka új lendületet nyert, mikor Dr. Plötze, az első missziói orvos 1902-ben megérkezett a munkamezőre; 1905-ben pedig az első missziói nővér is munkába állt. 1904-ben az orvosi állomást Madsameba helyezték, ahol egy missziói orvos a háború után megint munkába állhatott. Kiképzett nővérek és diakonusok más állomásokon is kezelnek betegeket. A betegek körüli munka olyan nagy fejlődést mutat, hogy pl. 1934-ben 30.000 pácienszt kezeltek.

Ugyanabban az évben, amikor az orvosi misszió kezdődött, nyílt meg Moiban bennszülött tanítóknak a szemináriuma, amelyből sok derék tanító került már ki. Most ez a szeminárium, ahova más missziók is küldenek növendékeket, Maranguban van. Azok a tanítók, akik a gyülekezetekben jól megállták a helyüket, a szemináriumban az ú. n. „pásztoriskolában“ egyéves tanfolyamot végeztek és a lelkipásztori munkára előkészítve, mint az afrikai misszióknak első bennszülött lelkészei, 1934-ben felszenteltettek.

Vessünk még egy pillantást a multba. Úgy látszott, hogy a világháború véget vet a növekvő és virágzó missziói munkának. Az indiai misszionáriusokat internálták, az afrikai misszionáriusokat a háború után kiutasították. Jóllehet Indiában a svéd misszió gazdálkodta gyülekezeteinket, Afrikában pedig amerikai lutheránus misszionáriusok siettek segítségül, a gyülekezetek mégis elárvultak és magukra voltak hagyatva. Attól lehetett félni, hogy a keresztyén gyülekezetek kárt vallanak, de végül kitünt, hogy ez az időszak, amikor a misszionáriusok a gyülekezetektől távol voltak, áldásul lett a gyülekezeteknek. Isten csodálatosan megszégyenítette aggodalmainkat s az evangéliom vetése, különösen Afrikában, gazdag gyümölcsöt termett. Indiában 1919-ben megalakult az önálló tamil evang. luth. egyház. Afrikában is igen megerősödött a keresztyén gyülekezetekben a gyülekezeti öntudat, aminek kézzelfogható jele a madsamei 2000 lelket befogadó kőtemplom; ezt a szép templomot a madsamei gyülekezet saját erejéből, minden gyülekezeti tag közreműködésével építette fel.

D. Paul missziói igazgató, aki a nehéz háborús esztendőkből a Lipcsei Missziót vezette, 1923-ban megérhette azt a nagy örömet, hogy két nem német-birodalmi misszionáriust, Pfitzinger és D. Reusch misszionáriusokat megint ki lehetett küldeni Afrikába. 1925-ben azután a német misszionáriusok megint visszatérhettek úgy Indiába, mint Afrikába. A bennszülött keresztyének kitörő örömmel fogadták a régi misszionáriusokat, akiknek a legnagyobb, Isten iránt hálára indító öröme viszont az volt, hogy az isteni kegyelem a gyülekezeteket nemcsak megtartotta, hanem ezek kifelé és befelé növekedhettek.

Azóta a Lipcsei Misszió munkája lassanként továbbfejlődik. A tanul-földi és az afrikai missziói egyházak szorosabban szervezkedtek. Fiatal misszionáriusok mentek ki. Afrikában új munka is kezdődött a masszai nép között a steppén. Sürgősen megoldandó feladatok várnak a munkamezőkön, a misszionáriusok száma ezekhez mérten igen kevés.

Istennek csodálatos kegyelme az, hogy a Lipcsei Misszió 100 éves jubileumát ünnepelheti. Istené legyen a dicsőség!

A Missziói Gyermekszövetség órája.

Ének: Gyorsan folyó időmet 1, 2. verse.

Kezdő ima tartalma: Az iskolaév bevezetéséért hála és dicséret Istennek. Amit az iskolaévben gyűjtöttünk, Jézus számára gyűjtöttük-e, olyan ajándék-e az, amit Őelőtte feltárhatunk? A Szentlélek segítségét kérjük, hogy ez órában az Igét befogadhassuk.

Ige: Márk 14, 3-11 és a párhuzamos szentleckék. Elképzelhetjük a bethániai vendégség képét Simon házában. Mária észrevétlenül odalép Jézushoz, fejére és lábára igen drága, illatos nárdus olajat tölt, Jézus lábát a hajával törölgeti. Képzletben odamegyünk a poklos Simon házához és megkérjük őt, az ablakon át hadd nézzük kissé a vendégséget. A látottak alapján megbeszéljük a következőket: 1. Mária szegény asszony, a feltámasztott Lázár testvére volt. Hogy szerezhetette meg a drága olajat, hiszen 300 dénár értékű volt; ennyi pénzért egy darab szántót, kertet sőt kis házikót lehetett akkor venni? 2. Ha Jézus azt mondta volna Máriának, Mária add nekem a drága olajat, majd odaadom Judásnak, Judás pénzzé teszi a drága olajat s az árát szétosztja a szegényeknek — odaadta volna-e az olajat Jézus Krisztusnak? 3. Jézus azonban megengedte, hogy Mária őt megkenje, azért zúgolódik Judás és morognak a Judás közelében ülő vendégek is. Judás haszonleső, pénzsóvár, tolvajkodó pénztárosa volt a tanítványi körnek. Valóban a szegényeknek szánta vajjon az olaj árát? 4. E vendégség után Judás fogvicsorgatva oson a Mester ellenségeihez, a zsidó főpapokhoz, megígéri, hogy kezükre adja Jézust, azok pedig ezért az árulásért pénzt

ígérték neki. Hogyan lehetett volna áldás olyan pénzen, amelyet ilyen ember keze osztott volna szét a szegények közt? 5. Jézus tudja, hogy a szegényeknek igazán csak azok az anyagi javak segítenek, melyek az Ő kezéből származnak, melyeket a munkások öneki szentelnek s amelyeknek szétosztása valóban az ő nevében történik. Köszönet van-e abban, ha az édesanya helyett az egyik veszedőtermészetű testvér osztja szét az enivalót a családban? 6. Jézus a drága olajat utóbb mégis a szegényeknek adta, mikor szabad akaratból halálba ment a bűnös embervilágért, mindenét, mindenét, drága szent testét olajostul feláldozta értünk. Tudta, hogy a szegényeknek csak úgy használ étel, ital, ruházat, ha előbb igazán befogadják az Igét, azaz az Ő feláldozott szent testét élvezik mindenek előtt. Minek egyék a test, ha a lélek nem éhezi és szomjúhozza az Igazságot? (János 6.) 7. Mária tehát nem pazarolt. Amit Jézusnak adott az a szegények üdvösségét szolgálta. Különben is Isten adta neki az erőt, hogy annyi pénzt megtakaríthasson az olajra. Isten küldte Mariát vigasztalásul Jézushoz. Jézus Mária áldozatából megláthatta, hogy Ő nem hiába jött a bűnös világba, már vannak szívek, melyek az Ő erejével és szeretetével építik az Isten országát. 8. Bevégzett iskolai munkánk akkor értékes kincs, ha azt amit gyűjtöttünk, most Jézusnak ajándékozhatjuk. Amit munkánkból elfogad, az drága, azt Isten erejével gyűjtöttük is. Nyári munkánk, pihenésünk, élvezeteink is csak akkor jelenthetnek áldást, gyarapodást, ha Jézus számára teszünk majd mindent. Mindent úgy kell majd tennünk, hogy meglássék a munkánkon a szeretet, az hogy valóban szeretjük Istent, Szent Fiát és embertestvéreinket. Mindenkinék segítsünk, ki arra rászorul és hirdessük alkalmas és alkalmatlan időben, hogy nincs senkiben másban üdvösség, csak Krisztus Urunkban. (Ap. csel. 4, 12.) 9. Jézus a két kemény ótestamentumi parancs helyett, hogy „ne lopj!” és „arcod verejtékével egyed a te kenyeredet!” új parancsolatot adott nekünk, mikor így szólt, „menjetek el széles e világra és tegyetek tanítványokká minden népeket!” Ha e parancsot igazán követjük, akkor küldheti közénk Isten az Ő országát s a nyugalait. Akkor csodálatos ajándékokat küldhet Isten a földre, amint azt a belmiszió, külmiszió, művészettörténet, nemzeti és egyháztörténet, de a munka és a gazdálkodás története is igazolja. Ha igazán Jézusnak dolgozunk, neki szolgálunk s minden munkánk főcélja, hogy tanítványokká tegyünk minden népet, akkor nincs soha szükségünk arra, hogy lopjunk s akkor verejtékezzünk is, örömmel verejtékezzünk, mert a Jézusnak szánt verejtékcseppek mind nárdus olajjá változnak a szívünk szelencéjében. Az újtestamentomban sok helyet találunk, melyek megmondják, hogy hogyan becsüljük meg az időt s mivel foglalatoskodjunk a szentek gyülekezetében. Azt is megértjük, hogy tulajdonképp mindenki lop, aki minden erejével nem dolgozik Isten országa eljövételén, mert minden egyéb munka sátánszolgálat és minden pernyi télenkedés a sátánnak kedvez.

Történet az életről. Isten csodálatosan segít egészen elhagyott emberekben, ha Őbenne bíznak és amellet a munkát kedvelik. Egy munkanélküli kereskedőség nagyon szomorúan ballagott az utcán egy amerikai városban. Egy helyen az éhségtől és fáradtságtól megállt. Hideg, borús téli nap volt. A segéd bizony közel volt a kétségbeeséshez. Akkor vette észre, hogy ahol áll, egy fuvaros ember szemet rak le nagy szekérről és közben igen rosszkedvűen szitkozódik, mert a háznak a szolgálja, kinek a gazdája a szemet hozatta, ott álldigált a kapuban, de nem akart a szénrakásnál segíteni. A munkanélküli kereskedőség, uccu neki, szó nélkül felkapta a másik szeneslapátot és nagybuzgón hozzáfogott a lapátoláshoz, pedig sohasem látta sem a fuvarost, sem azt a házigazdát, akinek a szemet hozták. Szegény segéd akkor még nem tudta, hogy a fuvaroson és az Istenen kívül még valaki látja, csak dolgozott a dolog kedvéért és hogy a fuvarost a keserves munkájában segítse. De a ház egyik ablakából mindent látott a házigazda is. Mikor befogyott a szén a pincébe, magához hívatta a munkanélküli segédet, beszélt vele és megtudta a baját és mivel a segéd egyébként is igen megtetszett neki, az üzletében jó fizetés mellett mindjárt munkát (alkalmazást) is adott neki.

Aranymondás: „Tegyetek tanítványokká minden népeket.”

Záróima tartalma: Nyári pihenőidőnk, családi foglalatosságunkat, szórakozásainkat Jézus nevében kezdjük és folytatjuk.

A Fel barátim e. énekekkel zárjuk az órát.

Nitschinger János tanító.

A szél fú, ahová akar.

Cselekvő szeretet.

Hesse misszionárius beszélt a következőt: „A Kína mellett lévő Formosa szigetén szokás a tarló fölgyújtása a cukornád aratás után, hogy később újból beültessék. Megtörtént, hogy a tűz elterjedt és megégette két keresztyének a házát. Az egyik porráégett, mert lakói távol voltak. A pogányok gúnyolódtak. Így van az, ha az ember elhagyja apái útját és elfogadja az idegen ördögök vallását, ha elveti az isteneket és az ősöknek sem áldoz többé. A kocka nem-sokára fordult. Egyik nap embercsapatot láttak jöni bambuszrudakkal, fával, téglával, szerszámokkal. A tűzvész helyére érve lerakták dolgaikat és hozzáláttak az új ház építéséhez. Mit jelentsen ez? Nos, a szomszédos Dsiam-Tsang-ban lakó keresztyének hallottak testvérük szerencsétlenségéről és megemlékeztek arról, hogy „egymás terhét hordozzátok.“ Az új ház két nap múlva készen volt és a pogányok elképedve álltak. Ilyesmit még sohsem éltek át.

Az Evangélium titokzatos ereje.

Amikor Madagaskar szigetén az első misszionáriusok szolgálata nyomán ébredés támadt és sok bennszülött megtérésre jutott, egy keresztyén hajóskapitány megkérdezte az egyik törzsfőnököt, mi indította a keresztyénné lételre: „Talán valami rendkívüli prédikáció, vagy valami könyv lett megtérésed előidézője?“ „Nem az,“ válaszolt a törzsfőnök, „valami egészen más volt. Régebben az egyik lopott, a másik részegeskedett, a harmadik rosszul bánt családjával. Most pedig nincsenek tolvajok, iszákosok, rossz házastársak és családapák, hanem egészen rendes és becsületes emberek. Mindegyik megtért valami lelki dolgot kapott, miáltal egészen más emberré lett, Ezt láttam és sóvárogtam e titokzatos belső erő után.“ Amaz öreg törzsfőnök egész helyesen ítélte a keresztyénségről. Az Evangélium Isten ereje, megmenti a beane hívőket és a belső embert elvátoztatja a Krisztus képére és hasonlatosságára.

Zarándi Attila.

HIREK.

A Magyar Evangéliomi Szövetség (Alliance) május 18-ikán tartotta alakuló közgyűlését; elnökévé Dr. Bencs Zoltán az Országos Luther-Szövetség elnöke választatott meg. Az újonnan alakult Szövetség tagja az Evangéliomi Világ-szövetségnek, amely főcélul a vallás-szabadság védelmét tűzte ki maga elé. Nálunk a gyülekezetek egy részében az Alliance imahét (az év első teljes hete) révén volt eddig ismeretes a Világ-szövetség. A Magyar Evangéliomi Szövetség tb. elnökei és alelnökei sorában a magyarországi evangéliomi egyházak képviselői foglalnak helyet. Megalakulása körül kiváló érdemei vannak Vltéz Dr. Csia Sándor MÁV igazgatósági főorvosnk, aki eddig is fáradhatatlanul munkálkodott az Alliance imahetek megszervezése körül. A Világ-Alliance az idén ünnepli fennállásának kilencvenedik esztendejét.

A Vasárnapi Iskolai Világ-szövetség július 6—12-ig tartja tizenkettedik világyűlését Norvégia fővárosában, Osloban. A világyűlésen id. Victor János, a Magyarországi Vasárnapi Iskolai Szövetség titkáranak vezetése alatt hazánkból is többen résztvesznek; köztük Györfly Béla és Szabó József lelkészek,

Szollár Irén győri tanítónő. Az oslooi világyűlés seregszemléje lesz az egész földkerekség Vasárnapi Iskolai és ifjú sági vezetőinek. Főtémája: „Krisztus a világ reménysége.“ Legkiválóbb tagja kétségen kívül a nagy japán keresztyén, Kagava Toyohiko lesz. Kagava július 12-ikén az angol rádióban előadást tart Londonból.

A Brit és Külföldi Biblia-Társulat május hatodikán tartotta 132-ik évi rendes közgyűlését (a Társulat 1804-ben alakult). A közgyűlésen Bledisloe lord, Ujjeländ volt kormányzója elnökölt. Elnöki megnyitójában rámutatott arra a kiváló alkalomra, amelyet a távoli keleten az iskolázás gyorsíruma terjedése nyújt. A piacot — mondotta — elárasztják idegen, gyakran istentelen és kommunista irányú könyvekkel. A civilizáció és a haladás nem az olvasni tudástól függ, hanem attól, hogy mit olvasunk. Végül kijelentette, hogy a Biblia-Társulatnak, amely óriási munkaterületen dolgozik és nem ismer felekezeti korlátokat, páratlan alkalma nyílik a jelenben arra, hogy az ifjúság mozgékony lelkesedését egy magasztos üggyhöz kapcsolja. — Dr. Temple, a Társulat egyik titkára, aki nemrég tért

vissza nagy keleti utazásáról, reámutatott arra, hogy a keresztyén egyház történetének egyik hatalmas fejezete a jelenkorban íródik. Többek közt elmondta, hogy járt Kínának egy olyan részében, ahol a keresztyén egyháznak minden kimagasló képviselőjét börtönbe vetették, nem a kommunisták, hanem a kommunisták ellenfelei, azzal vádolva a keresztyéneket, hogy kommunista propagandát fűznek. Gonosztevők és ópiumszívók közé csukták őket. De mikor kiszabadultak a fogságból, a lelkes zsúfolásig telt templomban prédikált s hetvenhároman kereszteszkedtek meg, köztük olyanok, akik a lelkeszel együtt voltak a börtön lakói. — Nakhosztin iráni lelkesz annak az ősi országnak a történetét vázolta a hallgatóság elé. Persiában hamarosan az apostoli kor után erős egyház alakult, amely misszionáriusokat küldött Indiába és Kínába. Hogyha anyanyelvű fordítások álltak volna rendelkezésre, ezek az egyházak a mai napig fennmaradtak volna és a Kelet népei ma keresztyének volnának. De hála a Biblia-Társulat kolportőrjeinek, az evangélium ma már terjed egész Persiában. — Dr. Boreham, a Társulat angliai felügyelője, azt mondta a záróelőadásban, hogy a legujdonsültebb szenzációs regény kelendő lehet néhány napig, hétig, vagy hónapig; de a Biblia valamennyit messze fölülmulja és a legkelendőbb könyv marad akkor is, mikor a leghíresebb regény is már rég feledésbe ment.

Az Amerikai Egyesült Lutheránus Egyháznak hat munkamezőn 160 misszionáriusa van, 177.812 keresztyén hívővel; évi kiadás a külmisszióra (1934-ben) 387.101 dollár. 1920-ban a bennszülött keresztyének száma 93.797 volt. Érdemes megemlíteni, hogy magának az Amerikai Egyesült Luth. Egyháznak az Egyesült államokban és Kanadában 1935-ben 721.749 úrvacsorázó tagja volt (az amerikai statisztikában a protestáns egyházak nem a megkeresztelt, hanem az úrvacsorázó tagokat tartják számon, eltérően a római katolikusoktól, akik a megkeresztelt tagokat tüntetik fel statisztikájukban).

Missziói világ-konferencia. Az evangélimi missziók nemzetközi tanácsa 1938-ra össze akarja hívni valamennyi evangélimi egyház és missziótársulat képviselőit egy olyan nemzetközi missziói konferenciára, amilyen az 1928-ban tartott jeruzsálemi konferencia óta nem volt. Konferencia helyéül Kaulont szemelték ki Kínában. Kaulon angol

birtok, úgyhogy a kínaiak és a japánok is résztvehetnek; azért választották Kínát, a távoli keletet, mert ott lépnek előtérbe a legfontosabb feladatok és kérdések. Ezek a világkonferenciák szükségesek és nélkülözhetetlenek; azoknak ügyét szívünkön és imáinkban kell hordanunk.

Szovjet-Oroszország. A Harcos Istentelenek Szövetsége tízéves fennállásának öröme az „Antireligionsnik” c. folyóiratnak egy egész számát a jubileumnak szentelte. A szövetség elnöke, Jaroszlavszkij, hosszasan méltatja az istentelenség élharcosai által eddig elért eredményeket: „A Harcos Istentelenek Szövetségének tervszerű vallásellenes propagandamunkája óriási eredményeket ért el. Ma, tíz év után, a lakosságunk legalább is a fele teljesen vagy részben szakított a vallással. Világjelentőségű tünet ez, mert eddig még sehol és soha nem mutathatótt fel az istentelenség ekkora sikereket, mint Szovjet-Oroszországban, hála a szocialista forradalom győzelmének. A Stachanov-mozgalom (amely az akkorteljesítmények fokozását célozza) kiváló szerepet fog játszani a vallás végleges letörésében. Mert ez a mozgalom az ember hatalmi erejének meghatározását jelenti, úgyhogy az ember győzedelmeskedik a természetben és minden eddig fellállított keretet széjjelrobbant... A szocialista társadalmi rendben az emberi tudás felszabadult minden szűk korlát alól: az ember mindent meg tud ismerni, mindent le tud győzni. Nincsen olyan akadály, amelyet a bolsevisták ne tudnának meghódítani.”

Délafrika. A transvaali iskola-hatóság elrendelte, hogy a kormány által támogatott missziói iskolákban a pogánygyermekektől is tandíjat kell szedni amely havonként előre fizetendő. Ez a rendelkezés több helyen nagy mértékben csökkentette a tanulók számát. Egyik misszionárius azt írja, hogy ahol eddig kétszáznál is több tanuló volt, most csak 60 jár iskolába, ahol 60—80 tanuló volt, ott a számuk 16—20 főre apadt le. A bennszülött szülők az iskolát kezdik olyan intézménynek tartani, amely csak arra való, hogy a pénzüket elszedje. Ha a rendelkezésen nem enyhítenek, akkor sok tanítót el kell bocsátani. A tanítók most majd rájönnek, hogy működésük gerince a misszió.

India. Madrasban van legnépesebb evangélikus tanulmánygyülekezetünk, körülbelül 1800 lélekkel. A német misszionáriusok által a 18. században gyűjtött

és gondozott keresztyének az európai racionalizmus és a napoleoni háborúk okozta nyomorúság idején az anglikán egyház tagjaivá lettek s csak 1846-ban keletkezett újból evang.-lutheránus gyülekezet, amelynek új templomát 1856-ban szentelték fel. Ezt a nyolcvan éves templomot most megnagyobbították, úgyhogy mégegyszer annyi hívő számára van benne hely. D. Sandegren püspök február 23-ikán szentelte fel a kibővített templomot; az ünnepélyen mintegy ezeröttszázan vettek részt.

Afrika Madzsameban husvétkor 300 pogányt kereszteltek meg; az ottani gyülekezetben több mint 3000 gyónószemély van. — Mambában január 3-án

kezdődött a konfirmációi tanítás 50 fiúval és 60 leánnyal. — Az orvosi állomáson külön kis kórházat építettek az indiai betegek számára; így a négereknek több hely marad az eddigi épületben, amely túlszűfolt volt. — Rother misszionárius a husvéti szünetet arra használta fel, hogy a bennszülött tanítóknak továbbképző tanfolyamot rendezett Dél-Pareban.

Japán Japánban egyesíteni akarják az összes evangéliumi missziói egyházakat. Ha az unió a hitből fakad, akkor áldásos lesz; de kiszámíthatatlan káros következményekkel fog járni, ha csak emberi számítás és akarat hozza azt létre!

Kimutatás

a magyarhonai ág. hitv. evang. Misszióegyesület pénztárába 1936. április 23-tól május 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: Bpestről: Pataki Antalné 3, Borsos Magdolna 3 (1), Baar Madas V—VIII. oszt. ev. tanuló 8 (2), Tóth László Orosháza 3 (1), özv. Csonka Pálné Nyíregyháza 2 (2) P.

Offertorium: Kiskőrös 115, Tiszaföldvári Nőegylet 25.76, sorsjáték jöv. 40, templomi off. 5.93, Üllői u. bibliára 2.82, Hatvani gyermekünnep 40 P.

Adományok: Rajkáról: Neubauer Ella 1, Hoffmann Henrik 5.12, Konfirmándusok 12.86, Meskó György Kiskőrös 1, Kiskőrösi hívek 2, Kolb Henrik Csikostöttös 10, Bpestről: özv. Schell Jánosné 3, „Atom“ 1, Baar Madas I—VIII. o. ev. tanuló 40 P.

Perselygyűjtések: Győről: Lelk. hiv. 4.32, Klausner Józsefné 7, Kaposi Sarolta Bükksőd 5.11, Tiszaföldvárról: Brózik Károlyné 27.70, A. Petyus Istvánné 2, Benyus Eszter 2, özv. Tyihák Istvánné 1.50, Kun Lajosné 1, Benyus Istvánné 1.50, Hruska Jánosné 1, Huszár Eszter 4 P.

Gyermekszövetség: Bénye 5.54, Gyékényes 8.50, Csikostöttös 3, bélyegekért 4, Orosháza 1.54, bélyegekért 9.92, Egyházaskozár 1.50 P.

Gáncs Aladár síremlékére: Hatvani gyermekünnepély 20, Hulvey István Kiskőrös 11, Siktér András Soltvadkert 10, Drenyovszky János Kispeszt,

Szeretettel kérem a tagokat és a hittestvéreket, hogy a szelvényen megírtai szíveskedjenek, mily címen: tagdíj, offertorium, gyűjtés vagy adomány címen könyvelendő el a küldött összeget.

Budapest, 1936. május 22.
Csekk számla száma 16.188.

Cséry Lajos Dombóvár, Horeczky Béla Ósagárd, Magyar Géza Szák, Brózik Károly Tiszaföldvár, Rácz Sándor Mészlen, id. Pirkel Lajos Rajka, Berektompaházi Nőegylet 5—5 P, Túróczy Zoltán Győr 3, özv. Brooser Mórinczné Albertfalva, Király Gizella Kisfalud, Szteló Gábor Nagytarcsa, Kovács Ilona Bánsszállás, Torda Gyula Domony, Rónai B. Gyula Uraujfalu, Petrovics Pál Budafok, Ritter Elza Győr 2—2, Székesfehérvárról: ifj. Grabner János 2, Grabner Jánosné 1.50, Berzsényi Janosits Miklós Celledömök, Kaposi Sarolta Bükksöd, Gerencsér Zsigmond Mórchida, Orosházáról Fürst Ervin, Orbán János, Pasing Árpád, Tóth László 1—1, Acsádról Balogh János 1, Barki Gézané 0.50, Dénes Margit 0.20, *Bpestről:* Kelenföldi vas. isk. ünnepély 35, Norvég kápolna hívei 15, Morhács Márton 10, Schulek Tibor 6, Giffing Edéné, Johnson Gisle, Vásárhelyi Dezsőné, Mokry Eszter 5—5, Braun Marcell, Horusitzky Henrikné, Dr. Scholtz Oszkár 2—2 P.

Christananda missziójára Zarándi Attila Bpest 1 P.

Ukrán misszióra: özv. Dr. Zundel Frigyesné Aszód 10, ifj. Grabner János Székesfehérvár 3 P.

Árva neveltetésére: Zarándi Attila Bpest 1 P.

Rimár Jenő pénztáros
VII., Gizeffa ut 28. fsz. 1
Telefon: 97.189.